

Вриваюся у безвість і лечу...

Нестор Чир

Вриваюся у безвість і лечу
Назустріч ночі і навстрічу болю,
Де німота свої сітки неволі
Розкинула, мов сріберну парчу.

Маркотно так. Але я не кричу.
Навіщо ж бо? Така вже примха долі.
Тут зайвий крик, як у чужій stodoli —
За скоєні провини я плачу.

Але чому, всемилостивий Боже,
Ти не поставиш Правду на сторожі
Між помислами й діями людей?

Тоді були б ми, може, і спасенні,
Були би, може, вільні і пісенні,
І кожен був би голосом ідей.